

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/288/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2113218175
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Holíč
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2113218175.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu: JUDr. Martin Holíč a členiek senátu: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a JUDr. Andrea Dudášová, v právnej veci navrhovateľa: J. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. XXX/X, L., zastúpený advokátkou: JUDr. Lucia Sukopová, so sídlom Františkánska 5, Trnava, proti odporkyni: H. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. XXX/XX, B., zastúpená advokátskou kanceláriou: Pacalaj, Palla a partneri, s.r.o., so sídlom Námestie SNP 3, Trnava, IČO: 36 857 548, o zaplatenie 3.114,84 Eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 13C/323/2013-168 zo dňa 05.12.2014, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľ **j e p o v i n n ý** zaplatiť odporkyni náhradu trov odvolacieho konania vo výške 238,44 Eur, do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia, k rukám právneho zástupcu odporkyne.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd v celom rozsahu zamietol návrh navrhovateľa a navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť odporkyni náhradu trov konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia vo výške 930,30 Eur, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, k rukám právneho zástupcu odporkyne.

Rozhodnutie prvostupňový súd s poukazom na § 123, § 136 ods. 1 a 2, § 137 ods. 1, § 139 ods. 2, § 143, § 144 Obč. zákonníka, vecne odôvodnil tým, že v rozhodnom období bol navrhovateľ spoluvlastníkom podielu 1/4 na predmetných nehnuteľnostiach a zároveň titulom bezpodielového spoluvlastníctva spolu s odporkyňou vlastnil tiež 1/2 na predmetných nehnuteľnostiach. Napriek tomu, že BSM účastníkov zaniklo dňa 26.03.2011, navrhovateľ spoločne s odporkyňou boli až do vyporiadania ich BSM dohodou naďalej obaja vlastníkami podielu 1/2 na predmetných nehnuteľnostiach v celosti, teda zánikom BSM účastníkov sa navrhovateľ nestal výlučným vlastníkom podielu ďalšej 1/4-iny na predmetných nehnuteľnostiach (1/2 z 1/2 v BSM). Navrhovateľ teda v rozhodnom období od 26.03.2011 do 31.12.2011 nebol výlučným vlastníkom podielu 1/2-ice na predmetných nehnuteľnostiach, ale bol jednak výlučným vlastníkom podielu 1/4-iny na predmetných nehnuteľnostiach a naďalej bol spoločne s odporkyňou v celosti vlastníkom podielu 1/2-ice na predmetných nehnuteľnostiach, a to až do vyporiadania BSM účastníkov na základe uzatvorenej dohody o vyporiadaní BSM. Spoluvlastnícky podiel je mierou účasti na vzťahu k spoločnej veci i pokiaľ ide o užívanie veci, preto tam, kde spoluvlastníkovi nie je zabezpečené užívanie veci v spoluvlastníctve vôbec alebo aspoň v rozsahu určenom jeho podielom na spoločnej veci, vzniká mu nárok na poskytnutie tomu zodpovedajúcej náhrady. Nárok spoluvlastníka na náhradu za to, že neužíva spoločnú vec v rozsahu zodpovedajúcom jeho spoluvlastníckemu podielu, je daný priamo zákonom - vyplýva z ustanovenia § 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka a z ustanovenia § 123 Občianskeho zákonníka, t.j. z práva spoluvlastníka podieľať sa na užívaní spoločnej veci podľa

miery zodpovedajúcej jeho podielu. Občiansky zákonník nemá žiadne ustanovenie, ktoré by upravovalo vzťahy medzi manželmi k spoločnému majetku vrátane jeho užívania v období, keď ešte nedošlo k vyporiadaniu ich zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva. Podľa § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka, občianskoprávne vzťahy, pokiaľ nie sú osobitne upravené ani týmto ani iným zákonom, sa spravujú ustanoveniami tohto zákona, ktoré upravujú vzťahy obsahom aj účelom im najbližšie. Preto právne vzťahy týkajúce sa zaniknutého a dosiaľ nevyporiadaného bezpodielového spoluvlastníctva sa riadia ustanoveniami o bezpodielovom spoluvlastníctve (rovnako rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zb. 22 Cdo/2986/2000 z 11.07.2002). Bývalý Najvyšší súd ČSR už v rozhodnutí sp. zn. 3 Cz 19/74 (Cpj 86/1971, publikovanom pod R 42/1972 Zbierky súdnych rozhodnutí a stanovísk) zaujal právny názor, že i po zániku BSM zostáva až do jeho vyporiadania každý z manželov vlastníkom celej veci obmedzený rovnakým vlastníckym právom druhého. Ak teda v zmysle vyššie uvedených právnych záverov boli tak navrhovateľ ako aj odporkyňa až do vyporiadania svojho BSM dohodou zo dňa 22.01.2013, ktorej vklad bol povolený pod V 394/13, právoplatným dňa 21.02.2013, obaja vlastními celého podielu 1/2 na predmetných nehnuteľnostiach, teda obaja boli oprávnení tento spoluvlastnícky podiel užívať v celom rozsahu, pričom bol každý obmedzený rovnakým vlastníckym právom druhého bezpodielového spoluvlastníka, súd má za to, že navrhovateľ sa nemôže od odporkyne domáhať náhrady za užívanie 1/2-ice z tohto podielu 1/2-ice na predmetných nehnuteľnostiach, pretože v zmysle vyššie uvedeného bola odporkyňa oprávnená užívať tento spoluvlastnícky podiel 1/2-ice na predmetných nehnuteľnostiach v celom rozsahu ako bezpodielová spoluvlastníčka tohto spoluvlastníckeho podielu, preto sa navrhovateľ nemôže domáhať náhrady za užívanie „svojej 1/4“ (1/2 z 1/2, ktorá patrila do BSM účastníkov) odporkyňou na predmetných nehnuteľnostiach, pretože odporkyňa bola až do vyporiadania BSM účastníkov oprávnená užívať podiel 1/2 na predmetných nehnuteľnostiach, ktorý vlastnila spoločne s navrhovateľom v BSM v celosti, teda mohla ho využívať v celom rozsahu. V tejto časti bol teda nárok navrhovateľ na zaplatenie náhrady za užívanie jeho spoluvlastníckeho podielu 1/4 na predmetných nehnuteľnostiach odporkyňou, ktorá 1/4-na bola vlastne 1/2-cou z 1/2-ice, ktorá patrila do BSM účastníkov, neodôvodnený.

Pokiaľ ide o nárok navrhovateľa na zaplatenie náhrady za užívanie jeho spoluvlastníckeho podielu 1/4 na predmetných nehnuteľnostiach, ktorého bol výlučným vlastníkom, súd posúdil uplatnený nárok navrhovateľa podľa § 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Ak sa podielový spoluvlastník domáha náhrady vo forme peňažného plnenia voči druhému spoluvlastníkovi za to, že neužíva spoločnú vec v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu, ide o právny vzťah z podielového spoluvlastníctva osobitne v Občianskom zákonníku upravený. Ide o nárok, ktorý vyplýva z ustanovenia § 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Uvedený nárok nemožno kvalifikovať ako nárok z bezdôvodného obohatenia. Jeho nevyhnutným predpokladom je užívanie tejto veci druhým spoluvlastníkom (prípadne ostatnými spoluvlastníkmi) nad rozsah jeho (ich) spoluvlastníckeho podielu. Neužívanie veci v rozsahu spoluvlastníckeho podielu spoluvlastníkom musí byť dôsledkom jej užívania druhým spoluvlastníkom nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu. Len v takomto prípade sa spoluvlastník užívajúci spoločnú vec nad rozsah spoluvlastníckeho podielu podieľa na prisvojovaní si úžitkovej hodnoty veci vo väčšej miere, než zodpovedá jeho podielu. Nie je pritom rozhodujúce, či tento stav vyplýva z dohody spoluvlastníkov, alebo z rozhodnutia väčšinového spoluvlastníka, alebo či ide o faktický stav. Takýto nárok teda nevzniká, ak spoluvlastník užíva len časť veci v rozsahu neprevyšujúcom jeho spoluvlastnícky podiel, pretože v takomto prípade nič nebráni druhému spoluvlastníkovi, aby sa tiež podieľal na svojom užívacom oprávnení v rozsahu svojho podielu, a to užívaním zostávajúcej časti veci. Dôvod pre ktorý tento spoluvlastník prípadne spoločnú vec neužíva, nie je právne významný a rovnako tak nie je významné ani prípadné užívanie časti veci treťou osobou (z uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 27.10.2010, sp. zn. 6 Cdo 184/2010). V predmetnej veci však nebolo zistené, že by sa odporkyňa užívaním spoločných nehnuteľností podieľala na úžitkovej hodnote tejto hromadnej veci vo väčšom rozsahu, než zodpovedá jej spoluvlastníckemu podielu a teda, že by bol nárok navrhovateľa na zaplatenie náhrady za užívanie jeho spoluvlastníckeho podielu 1/4-iny na predmetných nehnuteľnostiach dôvodný. Navrhovateľ svoj nárok odôvodňoval tým, že nemohol predmetné nehnuteľnosti užívať, pretože ich od rozvodu manželstva v celosti užívala odporkyňa, spolu so svojimi rodičmi, navrhovateľ bol nútený nehnuteľnosť opustiť po opakovaných psychických a fyzických útokoch odporkyne a jej príbuzných, odporkyňa a príslušníci jej rodiny zamkynali niektoré miestnosti špajzu, práčovňu aj garáž. V prípade, že by chcel navrhovateľ nehnuteľnosť užívať, hrozilo mu ublíženie na zdraví zo strany otca odporkyne. Navrhovateľ síce mal voľný vstup na pozemky, ale nemohol tam nič robiť. Navrhovateľovi nebola daná možnosť nerušene zotrvať na predmetnej nehnuteľnosti a užívať ju. Pri každom pokuse o užívanie nehnuteľnosti bol vystavovaný verbálnym dokonca fyzickým

útokom. Pretože sa navrhovateľ v konaní domáha náhrady za užívanie svojho spoluvlastníckeho podielu odporkyňou, bolo jeho úlohou v konaní preukázať, že odporkyňa ako druhá spoluvlastníčka predmetných nehnuteľností, užívala túto vec nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu, čím navrhovateľovi znemožnila užívanie veci a prisvojila si tak úžitkovú hodnotu veci vo väčšej miere, než zodpovedá jej podielu. V rozhodnom období od 26.03.2011 do 31.12.2011 bola odporkyňa jednak výlučnou vlastníčkou spoluvlastníckeho podielu 1/4 na predmetných nehnuteľnostiach a jednak vlastnila titulom BSM spolu s navrhovateľom spoluvlastnícky podiel 1/2 na predmetných nehnuteľnostiach, ktorý bola oprávnená užívať v celom rozsahu. Odporkyňa teda v rozhodnom období bola oprávnená užívať predmetné nehnuteľnosti v rozsahu 3/4-ín, pričom ide o ideálny podiel na celej predmetnej nehnuteľnosti, nie o konkrétnu reálnu časť spoločnej veci. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že odporkyňa nehnuteľnosť obývala spoločne so svojimi dvomi deťmi, ktoré sú tiež deťmi navrhovateľa a tiež so svojimi rodičmi, ktorí sa tam nasťahovali ešte pred rozvodom manželstva účastníkov konania, teda s vedomím navrhovateľa, ktorý sa voči tomuto postupu nebránil spôsobom, ktorý mu umožňuje ustanovenie § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka, teda neobrátil sa na súd, aby rozhodol o tom, či rodičia odporkyne môžu bývať v predmetnej nehnuteľnosti. Preto má súd za to, že rodičia odporkyne bývali v predmetnej nehnuteľnosti sú súhlasom navrhovateľa. Odporkyňa uviedla, že pokiaľ ide o obývanie domu, bývala v jednej izbe spolu s dcérou, v druhej izbe býval syn, tretiu najväčšiu izbu v dome mal uzamknutú navrhovateľ, spoločná bola obývačka a v ďalšej izbe v prístavbe bývali rodičia odporkyne. Odporkyňa tiež uviedla, že po odchode navrhovateľa zo spoločnej domácnosti po rozvode manželstva účastníkov, nehnuteľnosť obývala v nezmenenom stave, teda tak, ako keď tam býval navrhovateľ, nerobila na nej žiadne zmeny. Pokiaľ ide o užívanie garáže, podľa odporkyne ju užíval navrhovateľ, mal v nej svoje veci, mal tam prístup. Pozemky patriace k domu užívali tým spôsobom, že tam kosili trávu a v jednej časti mali niečo posadené, pričom navrhovateľ mal na tieto pozemky voľný prístup. Navrhovateľ v konaní uviedol, že predmetné nehnuteľnosti nemohol užívať predovšetkým z dôvodu zlých vzťahov účastníkov konania. Sám však uviedol, že v čase rozvodu manželstva žil už určitú dobu v podnájme s H. F., teraz Y.. Je teda zrejme, že navrhovateľ mal v rozhodnom období vážnu známosť, preto je nepravdepodobné, že by mal skutočný záujem predmetnú nehnuteľnosť užívať, jednak z dôvodu zlých vzťahov s odporkyňou a jej rodičmi, jednak z dôvodu, že v tom čase už žil so svojou terajšou manželkou. Z predložených priestupkových spisov je zrejme, že verbálnych a fyzických útokov sa nedopúšťala len odporkyňa a jej otec ale aj sám navrhovateľ útočil na odporkyňu. Avšak ako už bolo vyššie uvedené, rozhodujúce pre oprávnenosť nároku navrhovateľa je to, či odporkyňa v danej dobe užívala predmetné nehnuteľnosti nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu, t.j. v tom čase ideálneho podielu 3/4-ín. Navrhovateľ sám v konaní uviedol, že v rozhodnom období sa do predmetnej nehnuteľnosti opakovane vracal, bol tam niekedy 3-4-krát do mesiaca, mal kľúče od brány a domu, v dome mal uzamknutú jednu miestnosť, v ktorej mal svoje veci. Z odôvodnenia rozhodnutia Obvodného úradu Trnava, odbor všeobecnej vnútornej správy č. ObU-TT-OVVS3-2012/07822 zo dňa 31.07.2012 vyplýva, že ešte do dňa 26.03.2012 mal navrhovateľ stále v dome uzamknutú jednu izbu, ktorá mala slúžiť výlučne pre jeho potreby. Vyplýva to z vyjadrenia navrhovateľa, ktorý pred správnym orgánom uviedol, že dňa 26.03.2012 prišiel do domu v B., aby si prevzal poštu, avšak vtedy zbadal, že v izbe, ktorú si zamkol za asistencie polície chýba záclona, preto vošiel do domu, prešiel do svojej izby, otvoril okno a zapálil si cigaretu. Navrhovateľ teda až do marca roku 2012 mal v dome účastníkov uzamknutú jednu izbu. Navrhovateľ sa do domu v tomto období opakovane vracal, kontroloval túto svoju izbu a veci v nej, mal poštovú schránku na bráne, podľa vyjadrenia odporkyne a svedkov, odnášal si z domu postupne svoje veci. Sám navrhovateľ uviedol, že sa mohol pohybovať po pozemku, avšak nemohol na ňom nič robiť. Navrhovateľ tvrdil, že odporkyňa izby v dome pred ním uzamykala, avšak toto svoje tvrdenie nepreukázal. Svedkovia K.V. a F.V., deti účastníkov konania uviedli, že navrhovateľovi nebolo bránené v užívaní nehnuteľnosti, kedykoľvek tam mohol prísť a bývať tam, navrhovateľ mal kľúče od domu, mal prístup na dvor a do záhrady, špajza a garáž pred ním neboli uzamykané, pričom obaja potvrdili, že navrhovateľ mal v dome uzamknutú izbu, kde mal svoje veci a že na predmetné nehnuteľnosti opakovane chodieval. Svedkyňa C. X., potvrdila, že navrhovateľ opakovane chodieval na predmetné nehnuteľnosti, že v užívaní nehnuteľnosti mu nikto nebránil, navrhovateľ mal od všetkého kľúče. Tiež svedkyňa H.V., manželka navrhovateľa potvrdila, že navrhovateľ niekedy aj spoločne s ňou chodil na predmetné nehnuteľnosti a to aj opakovane, mal schránku na bráne, bola prítomná tiež pri tom, keď si navrhovateľ vybral veci z garáže.

Na základe uvedeného dospel súd k záveru, že navrhovateľ v období od 26.03.2011 do 31.12.2011 mal možnosť a aj užíval predmetné nehnuteľnosti, keď sa do tejto nehnuteľnosti nielen do domu, ale aj na pozemok a do garáže opakovane vracal, chodil tam, mal kľúče od brány a domu, chodil tam nielen v čase keď boli obyvatelia domu doma, ale aj vtedy, keď tam nikto nebol, chodil tam sám

alebo spoločne so svojou vtedajšou priateľkou. V dome mal uzamknutú najväčšiu izbu, v ktorej mal svoje veci. Niektoré veci mal tiež v garáži, ktoré si neskôr zobral. V danom období však v dome nebýval, príčinou boli jednak zlé vzťahy v rodine ako aj to, že už v tom čase žil so svojou terajšou manželkou. Navrhovateľ hoci obmedzene, predsa len týmto spôsobom predmetné nehnuteľnosti užíval. Navrhovateľ však nepreukázal, že by odporkyňa užívala predmetné nehnuteľnosti nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu, v tom čase predstavujúci 3/4-iny. Pokiaľ navrhovateľ argumentoval tým, že predmetné nehnuteľnosti nemohol užívať z dôvodu, že mu hrozili fyzické útoky zo strany otca odporkyne, voči ktorému bola podaná obžaloba pre ublíženie na zdraví, táto skutočnosť nie je pre danú vec rozhodujúca. Je zrejmé, že účastníci konania nemajú dobré vzájomné vzťahy, majú medzi sebou množstvo súdnych sporov a obaja boli priestupkovo prejednávaní a aj postihnutí. Navrhovateľ sa však mohol svojich práv domáhať postupom podľa § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka, čo však neurobil. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (O.s.p.) a v konaní úspešnej odporkyne priznal náhradu trov konania proti neúspešnému navrhovateľovi. Náhrada trov konania odporkyne pozostáva z trov právneho zastúpenia za šesť úkonov právnej služby, v celkovej výške 930,30 Eur.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie prostredníctvom advokátky navrhovateľ, ktorým sa domáhal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a jeho návrhu v celom rozsahu vyhovel, uplatniac odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. d) a f) O.s.p.. Poukázal na to, že zo skutočností, že nehnuteľnosti boli užívané rodičmi odporkyne, vyplýva, že odporkyňa užívala nehnuteľnosti, resp. umožnila ich užívanie tretím osobám nad rámec svojho spoluvlastníckeho podielu. Navrhovateľ spočiatku súhlasil s užívaním nehnuteľností rodičmi odporkyne, neskôr pre ich správanie už s tým nesúhlasil, reálne im však užívanie nemal ako obmedziť, resp. zrušiť, pričom podanie žaloby podľa § 139 ods. 2 Obč. zákonníka by bolo zjavne zbytočným sporom, nakoľko odporkyňa ako spoluvlastníčka by nesúhlasila s vystaňovaním svojich rodičov. Nie je preto správny záver súdu, že navrhovateľ súhlasil s tým, aby bola nehnuteľnosť obývaná a užívaná rodičmi odporkyne, ich prítomnosť znemožnila navrhovateľovi riadne a nerušené užívanie predmetných nehnuteľností, čo vyvrcholilo fyzickým útokom otca odporkyne na navrhovateľa dňa 23.04.2011, prejednávaným v trestnom konaní. Tým, že súd pri rozhodovaní nebral do úvahy nemožnosť navrhovateľa fakticky užívať nehnuteľnosť pre obavu z hroziacich verbálnych a fyzických útokov, nesprávne vec právne posúdil. Práva spoluvlastníka nemožno obmedzovať iba na možnosť vstúpiť na pozemok, odomknúť dvere, vojsť do domu a pohybovať sa po priestore, vlastník má právo riadne a nerušene užívať svoje vlastníctvo, takýmto právom navrhovateľ fakticky nedisponoval, odporkyňa konala ako výlučná vlastníčka nehnuteľností a navrhovateľ bol len neželanou návštevou, a teda odporkyňa užívala nehnuteľnosti nad rámec svojho podielu. Nie je pravda, že navrhovateľ mal prístup do všetkých častí nehnuteľnosti, zamknutá bola garáž, na ktorej vyvalil dvere, aby si mohol vziať svoje veci. Izba, ktorú mal mať navrhovateľ zamknutú, bola viackrát otvorená odporkyňou a jej rodičmi, koncom júla 2011 bola rekonštruovaná a všetky veci navrhovateľa boli z nej vystaňované, odvtedy na nehnuteľnosti už nechodil. Navrhovateľ ešte 8 mesiacov po právoplatnosti rozvodu platil úvery slúžiace na nákup spotrebičov, ktorých užívanie mu nebolo umožnené, energie nemal dôvod uhrádzať, nakoľko nehnuteľnosti neužíval. Odvolateľ poukázal na účelovosť výpovedí svedkov odporkyne - jej rodinných príslušníkov. Voči otcovi odporkyne bola podaná obžaloba pre ublíženie na zdraví, ktorého sa mal dopustiť voči navrhovateľovi v apríli 2011. Navrhovateľ považuje práve obavu z hroziacich opakovaných útokov za príčinu nevyužívania nehnuteľnosti v takom rozsahu, v akom mu ako spoluvlastníkovi prináležalo. Odporkyňa so svojimi rodičmi doslova navrhovateľa vyštvali z nehnuteľnosti svojim konfliktným správaním. Prvostupňový súd opomenul posúdiť všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti a zaoberal sa výlučne otázkou užívania nehnuteľnosti odporkyňou nad rámec jej spoluvlastníckych podielov, ktorú otázku neposúdil v kontexte faktického stavu. Navrhovateľ nikdy nenamietal užívanie nehnuteľnosti deťmi, namietal len užívanie rodičov odporkyne. Pokiaľ súd argumentoval, že odporkyňa mohla užívať podiel 3/4, to rovnako platí aj pre navrhovateľa, ktorý bol oprávnený užívať 1/2 nehnuteľnosti titulom BSM a 1/4 titulom podielového spoluvlastníctva, teda spolu 3/4. Dohoda o vyporiadaní BSM riešila zaniknuté BSM v stave, v akom sa nachádzalo ku dňu zániku dňa 26.03.2011, žalovaný nárok vznikol až po zániku BSM a preto ani nebol predmetom tejto dohody.

Odporkyňa odvolací návrh nepodala, k odvolaniu navrhovateľa doručila prostredníctvom právneho zástupcu písomné vyjadrenie, v ktorom navrhla napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť a priznať jej náhradu trov odvolacieho konania. Súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu a vec správne právne posúdil. Odporkyňa neužívala predmetné nehnuteľnosti nad rámec jej prislúchajúceho spoluvlastníckeho podielu a ani ako výlučná vlastníčka.

V konaní nebolo preukázané, že by bolo navrhovateľovi akýmkoľvek spôsobom bránené v užívaní predmetných nehnuteľností, v rozsahu jeho spoluvlastníckeho podielu 3/4. Pokiaľ navrhovateľ tvrdil, že podanie žaloby podľa § 139 ods. 2 Obč. zákonníka v súvislosti s užívaním nehnuteľností rodičmi odporkyne by bolo zbytočným súdnym sporom a bolo by vopred odsúdené na neúspech, z toho zrejme vyplýva, že i navrhovateľ si bol vedomý skutočnosti, že užívanie nehnuteľností odporkyňou je v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi. V konaní bolo preukázané, že navrhovateľ mal voľný prístup do nehnuteľností, do domu a aj na pozemok. Pokiaľ sa navrhovateľ stavia do pozície utláčaného subjektu, v konaní bolo preukázané, že konflikty medzi účastníkmi boli obojstranné, i navrhovateľ bol pôvodcom obdobných útokov, nebezpečenstvo verbálnych a fyzických útokov zo strany navrhovateľa teda reálne hrozilo i odporkyni, spoločným deťom ako aj rodičom odporkyne. Navrhovateľ mal objektívnu možnosť nehnuteľnosti užívať, mal na ne voľný prístup, jednu samostatnú izbu užíval výlučne pre seba. Bolo jeho rozhodnutím, že si vybral spoločný život so svojou terajšou partnerkou a užívanie predmetných nehnuteľností dobrovoľne využil len na krátke návštevy, tvrdenia navrhovateľa, že bol z nehnuteľností vyštvaný, javia sa ako neopodstatnené. Odvolateľ v odvolaní neuvádza žiadne nové skutočnosti alebo argumenty, ktoré by mali podstatný význam pre správne právne a skutkové posúdenie veci. Na záver odporkyňa zhrnula, že medzi účastníkmi konania nebola uzavretá osobitná dohoda, predmetom ktorej by bolo určenie reálnych podielov účastníkov na predmetných nehnuteľnostiach, odporkyňa ich užívala v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu. Tým, že navrhovateľ neužíval predmetné nehnuteľnosti v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu, pričom v užívaní mu nebolo žiadnym spôsobom bránené, mu automaticky nevzniká nárok na peňažné plnenie voči odporkyni. Pokiaľ sa navrhovateľ cítil byť akýmkoľvek spôsobom rušený v užívaní predmetných nehnuteľností, mal sa brániť prostredníctvom iných právnych inštitútov.

Krajský súd v Tnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je v celom rozsahu vecne správny.

Pretože odvolací súd preberá súdom prvého stupňa zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie navrhovateľom tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ust. § 219 ods. 2 O.s.p., odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolateľ vo svojom odvolaní neuvádza žiadne nové skutočnosti či dôkazy než tie, ktoré uviedol už v konaní pred prvostupňovým súdom, ktorý sa s nimi dostatočne vysporiadal.

V zmysle § 120 ods. 1 O.s.p. účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

V zmysle § 132 Občianskeho súdneho poriadku dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivosti prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci.

Citované ustanovenia zakotvujú dôkaznú povinnosť účastníkov v sporovom konaní, teda povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na účastníkoch konania. Účastník, ktorý neoznačí dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i toho účastníka, ktorý síce navrhol dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení účastníka. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť účastníka za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného

dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie účastníka nie je preukázané v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre účastníka nepriaznivé rozhodnutie.

Hodnotenie dôkazov v zmysle § 132 O.s.p. je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Pritom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

Súd prvého stupňa túto svoju povinnosť splnil, výsledky vykonaného dokazovania riadne vyhodnotil a na ich základe odôvodnil rozhodnutie, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, v ktorých súd skonštatoval, že Občiansky súdny poriadok ukladá účastníkom konania povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. V zmysle § 120 ods. 1 O.s.p. však súd rozhodne o tom, ktoré z označených dôkazov vykoná. To znamená, že súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a ani nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov preto nie je vadou spôsobujúcou účastníkovi konania odňatie možnosti konať pred súdom a zakladajúcou tým prípustnosť dovolania. (porovnaj aj rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 37/1993 a pod R 125/1999). Odňatie možnosti konať pred súdom s následkom prípustnosti dovolania nezakladá bez ďalšieho ani prípadná skutočnosť, že by bolo možné mať výhrady voči dôvodom, pre ktoré súd navrhnuté dôkazy nevykoná (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 18. apríla 2012, sp. zn. 6 Cdo 51/2012). Súd pri vykonávaní dokazovania nie je viazaný návrhmi účastníkov a nemá povinnosť všetky navrhnuté dôkazy vykonať. Nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov nie je vadou spôsobujúcou účastníkovi odňatie možnosti konať pred súdom, pretože v zmysle ustanovenia § 120 ods. 1 veta druhá O.s.p. je vecou súdu, aby rozhodol, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná. Toto oprávnenie súdu sa neviaže na návrhy účastníka konania (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 14.09.2011, sp. zn. 6 Cdo 153/2011).

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, v ktorom súd skonštatoval, že dokazovanie v občianskom súdnom konaní prebieha vo viacerých fázach; od navrhnutia dôkazu cez jeho zabezpečenie, vykonanie a následné vyhodnotenie. Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou účastníkov konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy účastníkov na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný. V prípade, že súd odmietne vykonať určitý účastníkom navrhovaný dôkaz, je jeho zákonnou povinnosťou v odôvodnení rozhodnutia uviesť, prečo nevykoná ďalšie navrhnuté dôkazy (§ 157 ods. 2 Občiansky súdny poriadok). Skutočnosť, že okresný súd a ani následne krajský súd neakceptovali návrhy na vykonanie dokazovania predložené sťažovateľom, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jeho práv. Zásah do základného práva na súdnu ochranu či práv na spravodlivé súdne konanie by v tejto súvislosti podľa Ústavného súdu Slovenskej republiky bolo možné konštatovať len vtedy, ak by záver všeobecného súdu o nevykonaní účastníkom navrhovaného dôkazu bol zjavne neodôvodnený, chýbala by mu predchádzajúca racionálna úvaha konajúceho súdu vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania v jeho rámci, či vtedy, ak by nevykonaním navrhnutého dôkazu bol účastník postavený do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana v konaní (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 350/08 z 30. septembra 2010).

Ako už bolo konštatované vyššie, podľa odvolacieho súdu prvostupňový súd vykonal podrobné, rozsiahle a vo všetkých ohľadoch vyčerpávajúce dokazovanie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie veci.

Odvolaací súd zhodne s prvostupňovým dospel k záveru, že pri vyhodnotení vykonaného dokazovania bolo v konaní dostatočným spôsobom preukázané, že návrh navrhovateľa je v celom rozsahu nedôvodný. Navrhovateľ v odvolaní neuviedol žiadne nové skutočnosti ako tie, s ktorými sa vyčerpávajúcym spôsobom vysporiadal už prvostupňový súd.

Odvolaací súd konštatuje nesplnenie dôkaznej povinnosti a neunesení dôkazného bremena zo strany navrhovateľa, poukazujúc na to, že navrhovateľ v sporovom konaní, ktoré sa začína podaním návrhu, je povinný uviesť skutočnosti, o ktoré sa opiera jeho právo alebo iný nárok. Podstatou tejto povinnosti je tvrdenie skutočností rozhodujúcich z hľadiska veci samej. Odporca ako druhá procesná strana má povinnosť tvrdiť skutočnosti, ktoré vo svojej podstate znamenajú alebo znamenali, že právo (nárok) navrhovateľa nevzniklo, zaniklo, zmenilo sa, prípadne je tu iná prekážka pre jeho súdne uplatnenie. Tieto povinnosti tvrdenia sú základom pre bremeno tvrdenia, ktoré spravidla zaťažuje obe protistojace procesné strany. Neunesenie bremena tvrdenia vyúsťuje do procesného neúspechu toho účastníka sporu, ktorý nedokázal formulovať tvrdenia o konkrétnych skutočnostiach, ak tieto skutočnosti boli predpokladom na použitie pravidla správania obsiahnutého v právnej norme. Každého z účastníkov sporového občianskeho súdneho konania zaťažuje povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení (tzv. dôkazná povinnosť). Cieľom tejto dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na účastníkovi konania, bez ohľadu na jeho procesné postavenie. Nesplnenie tejto dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých účastníkom v opačnom procesnom postavení než je účastník, ktorý nesplnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť.

Podstatou odvolania navrhovateľa bolo namietanie skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa, ktorý dospel k záveru, že navrhovateľovi sa nepodarilo preukázať, že by sa odporkyňa užívaním spoločných nehnuteľností podieľala na ich úžitkovej hodnote vo väčšom rozsahu, než zodpovedá jej spoluvlastníckemu podielu 3/4, a teda že by bol nárok navrhovateľa na zapltenie náhrady za užívanie jeho spoluvlastníckeho podielu 1/2 na predmetných nehnuteľnostiach dôvodný. Navrhovateľ v tomto smere neunesol dôkazné bremeno, keď sa mu nepodarilo preukázať ním tvrdené skutočnosti o nemožnosti užívať svoj spoluvlastnícky podiel na predmetných nehnuteľnostiach.

Navrhovateľ opakovane poukazoval na to, že nemohol predmetné nehnuteľnosti užívať, pretože ich od rozvodu manželstva v celosti užívala odporkyňa, spolu so svojimi rodičmi, navrhovateľ bol nútený nehnuteľnosť opustiť po opakovaných psychických a fyzických útokoch odporkyne a jej príbuzných, odporkyňa a príslušníci jej rodiny zamýkali niektoré miestnosti špajzu, práčovňu aj garáž. V prípade, že by chcel navrhovateľ nehnuteľnosť užívať, hrozilo mu ublíženie na zdraví zo strany otca odporkyne. Navrhovateľ síce mal voľný vstup na pozemky, ale nemohol tam nič robiť. Navrhovateľovi nebola daná možnosť nerušene zotrvať na predmetnej nehnuteľnosti a užívať ju. Pri každom pokuse o užívanie nehnuteľnosti bol vystavovaný verbálnym dokonca fyzickým útokom.

Súd prvého stupňa správne poukázal na to, že v rozhodnom období od 26.03.2011 do 31.12.2011 bola odporkyňa jednak výlučnou vlastníčkou spoluvlastníckeho podielu 1/4 na predmetných nehnuteľnostiach a jednak vlastnila titulom BSM spolu s navrhovateľom spoluvlastnícky podiel 1/2 na predmetných nehnuteľnostiach, ktorý bola oprávnená užívať v celom rozsahu. Odporkyňa teda v rozhodnom období bola oprávnená užívať predmetné nehnuteľnosti v rozsahu 3/4-ín, pričom ide o ideálny podiel na celej predmetnej nehnuteľnosti, nie o konkrétnu reálnu časť spoločnej veci. Z dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa pritom vyplynulo, že odporkyňa nehnuteľnosť obývala spoločne so svojimi dvomi deťmi, ktoré sú tiež deťmi navrhovateľa a tiež so svojimi rodičmi, ktorí sa tam nastahovali ešte pred rozvodom manželstva účastníkov konania, teda s vedomím navrhovateľa, ktorý sa voči tomuto postupu nebránil spôsobom, ktorý mu umožňuje ustanovenie § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka, teda neobrátil sa na súd, aby rozhodol o tom, či rodičia odporkyne môžu bývať v predmetnej nehnuteľnosti. Neobstojí námietka odvolateľa, že takúto žalobu nepodal z dôvodu, že by bola odsúdená na úspech. Práve naopak, v danej situácii, keď navrhovateľ namietal hospodárenie so spoločnými nehnuteľnosťami, t.j. umožnenie ich užívania aj rodičmi odporkyne, adekvátnym prostriedkom právnej ochrany jeho odôvodnených záujmov bolo podanie žaloby podľa § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pričom len zo samotnej skutočnosti, že odporkyňa by s takouto žalobou nesúhlasila, nemožno automaticky vyvodit' jej zbytočnosť a apriórnu neúspešnosť.

Súd prvého stupňa správne vyhodnotil preukázaný skutkový stav, z ktorého vyplynulo, že odporkyňa, pokiaľ ide o obývanie domu, bývala v jednej izbe spolu s dcérou, v druhej izbe býval syn, tretiu najväčšiu izbu v dome mal uzamknutú navrhovateľ, spoločná bola obývačka a v ďalšej izbe v prístavbe bývali rodičia odporkyne. Po odchode navrhovateľa zo spoločnej domácnosti po rozvedení manželstva účastníkov, nehnuteľnosť bola obývaná v nezmenenom stave. Pokiaľ ide o užívanie garáže, podľa odporkyne ju užíval navrhovateľ, mal v nej svoje veci, mal tam prístup. Pozemky patriace k domu užívali tým spôsobom, že tam kosili trávu a v jednej časti mali niečo posadené, pričom navrhovateľ mal na tieto pozemky voľný prístup.

Pokiaľ navrhovateľ opakovane poukazoval na to, že predmetné nehnuteľnosti nemohol užívať predovšetkým z dôvodu zlých vzťahov účastníkov konania, bolo podľa odvolacieho súdu potrebné prihliadnuť na skutočnosti konštatované už súdom prvého stupňa, že navrhovateľ v čase rozvedenia manželstva žil už určitú dobu v podnájme s H. F., teraz Y., z čoho je zrejmé, že navrhovateľ mal v rozhodnom období vážnu známosť, preto je nepravdepodobné, že by mal skutočný záujem predmetnú nehnuteľnosť užívať, jednak z dôvodu zlých vzťahov s odporkyňou a jej rodičmi, jednak z dôvodu, že v tom čase už žil so svojou terajšou manželkou. Z predložených priestupkových spisov a prebiehajúceho trestného konania je zrejmé, že verbálnych a fyzických útokov sa nedopúšťala len odporkyňa a jej otec, ale aj sám navrhovateľ útočil na odporkyňu. V konaní teda nebolo preukázané, že navrhovateľ bol vylúčený z užívania predmetných nehnuteľností z dôvodu obavy hroziacich verbálnych či fyzických útokov.

Rozhodujúce pre oprávnenosť nároku navrhovateľa bolo to, či odporkyňa v danej dobe užívala predmetné nehnuteľnosti nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu, t.j. v tom čase ideálneho podielu 3/4-ín. Navrhovateľ sám v konaní pred súdom prvého stupňa uviedol, že v rozhodnom období sa do predmetnej nehnuteľnosti opakovane vracal, bol tam niekedy 3-4-krát do mesiaca, mal kľúče od brány a domu, v dome mal uzamknutú jednu miestnosť, v ktorej mal svoje veci. Z odôvodnenia rozhodnutia Obvodného úradu Trnava, odbor všeobecnej vnútornej správy č. ObU-TT-OVVS3-2012/07822 zo dňa 31.07.2012 vyplýva, že ešte do dňa 26.03.2012 mal navrhovateľ stále v dome uzamknutú jednu izbu, ktorá mala slúžiť výlučne pre jeho potreby. Vyplýva to z vyjadrenia navrhovateľa, ktorý pred správnym orgánom uviedol, že dňa 26.03.2012 prišiel do domu v B., aby si prevzal poštu, avšak vtedy zbadal, že v izbe, ktorú si zamkol za asistencie polície chýba záclona, preto vošiel do domu, prešiel do svojej izby, otvoril okno a zapálil si cigaretu. Navrhovateľ teda až do marca roku 2012 mal v dome účastníkov uzamknutú jednu izbu. Navrhovateľ sa do domu v tomto období opakovane vracal, kontroloval túto svoju izbu a veci v nej, mal poštovú schránku na bráne, podľa vyjadrenia odporkyne a svedkov, odnášal si z domu postupne svoje veci. Sám navrhovateľ uviedol, že sa mohol pohybovať po pozemku, avšak nemohol na ňom nič robiť. Svedkovia K.V. a F.V., deti účastníkov konania uviedli, že navrhovateľovi nebolo bránené v užívaní nehnuteľnosti, kedykoľvek tam mohol prísť a bývať tam, navrhovateľ mal kľúče od domu, mal prístup na dvor a do záhrady, špajza a garáž pred ním neboli uzamykané, pričom obaja potvrdili, že navrhovateľ mal v dome uzamknutú izbu, kde mal svoje veci a že na predmetné nehnuteľnosti opakovane chodieval. Tiež svedkyňa H.V., manželka navrhovateľa potvrdila, že navrhovateľ niekedy aj spoločne s ňou chodil na predmetné nehnuteľnosti a to aj opakovane, mal schránku na bráne, bola prítomná tiež pri tom, keď si navrhovateľ vybral veci z garáže.

Na základe uvedeného dospel súd prvého stupňa k vecne správnejmu záveru, že navrhovateľ v období od 26.03.2011 do 31.12.2011 mal možnosť a aj užíval predmetné nehnuteľnosti, keď sa do tejto nehnuteľnosti nielen do domu, ale aj na pozemok a do garáže opakovane vracal, chodil tam, mal kľúče od brány a domu, chodil tam nielen v čase keď boli obyvatelia domu doma, ale aj vtedy, keď tam nikto nebol, chodil tam sám alebo spoločne so svojou vtedajšou priateľkou. V dome mal uzamknutú najväčšiu izbu, v ktorej mal svoje veci. Niektoré veci mal tiež v garáži, ktoré si neskôr zobral. V danom období však v dome nebýval, príčinou boli jednak zlé vzťahy v rodine ako aj to, že už v tom čase žil so svojou terajšou manželkou. Navrhovateľ hoci obmedzene, predsa len týmto spôsobom predmetné nehnuteľnosti užíval. Navrhovateľ nepreukázal, že by odporkyňa užívala predmetné nehnuteľnosti nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu, v tom čase predstavujúci 3/4-iny. Bolo preto potrebné jeho návrh v celom rozsahu ako nedôvodný zamietnuť.

S poukazom na vyššie uvedené, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa, vo veci samej ako vo výroku vecne správny, vrátane vecne správneho výroku o náhrade trov konania, osobitne odvolaním nenapadnutého, s použitím ust. § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

V odvolacom konaní plne úspešnej odporkyni vzniklo podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. právo na náhradu trov konania voči v odvolaní neúspešnému navrhovateľovi. Trovy odvolacieho konania odporkyne spočívajú z trov právneho zastúpenia a predstavujú sumu 238,44 Eur ako odmenu za 1 úkon - písomné vyjadrenie k odvolaniu vo výške 121,17 Eur + 8,39 Eur režijný paušál, za 1 úkon - účasť na verejnom vyhlásení rozsudku (odmena 1/2) vo výške 60,57 Eur + 8,58 Eur režijný paušál, 20% DPH 39,73 Eur, podľa § 10 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. b), § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z., ktorú je navrhovateľ povinný zaplatiť do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 160 ods. 1 O.s.p.), k rukám advokáta odporkyne (§ 149 ods. 1 O.s.p.).

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.